

Aleksis Kivi: Suomenmaa

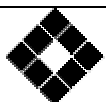
Maa kunnasten ja laaksojen,
mi on tuo kaunoinen?

Tuo hohtees' kesäpäivien,
tuo loistees' pohjan tulien,
tää talven, suven ihana,
mi ompii soma maa?

Siell' tuhansissa järvissä
yön tähdet kimmeltää
ja kanteleitten pauhina
siell' kaikuu ympär kallioi
ja kultanummen hongat soi:
se ompii Suomenmaa.

En milloinkaan mä unohtas
sun lempeet' taivastas',
en tulta heljän aurinkos',
en kirkast' kuuta kuusistos"
en kaskiesi sauvua
päin pilviin nousevaa.

Oil monta näissä laaksoissa
tok' aikaa ankaraa,
kun yöseen halla hyyrteinen
vei vainiomme viljasen;
mut toivon aamu, toivon työ

taas poisti halla-yön.

Viel' monta näissä laaksoissa

on käynyt kauhua,

kun sota surman, kuolon toi

ja tanner miesten verta joi;

mut sankarien kunnian

sai Suomi loistavan.

Nyt ihanainen, kallis maa

on meidän ainiaan;

tuoss' aaltoileva peltomme,

tuoss' viherjäinen niittumme,

tuoss' metsiemme jylhä yö

ja meriemme vyö!

Tuon lehtimetsän kaikunaa

mi autuus kuullella,

kun valjetessa aamuisen

siell' pauhaa torvi paimenen,

tai koska laulain laaksossa

käy impi iltana!

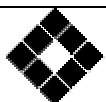
Mi autuas helmas' nukkua,

sä uniemme maa,

sä kehtomme, sä hautamme,

sä aina uusi toivomme,

oi Suomenniemi kaunoinen,

sä iankaikaikkinen.

